

tiistai 29. heinäkuuta 2014

Paavinvalta ja helluntailaisuus – karismaattisuus yhdistää

Roomalaiskatolinen kirkko on omaksunut 1900-luvun karismaattisen uudistuksen ”Pyhän Hengen kasteineen” helluntailiikkeeltä, joka nousi 19. vuosisadan lopun pyhyysliikkeestä. Siitä saakka paavinvalta on ollut kiinnostunut tästä karismaattisesta uudistuksesta, joka voi edesauttaa kirkon ekumeenista ohjelmaa, jonka tarkoituksena on vetää kaikki evankeliset roomalaiskatolisen kirkon laumaan. Tätä katolisen kirkon ja helluntailaisuuden liittoa 'hengellisen uudistuksen' kautta selostetaan seuraavassa Samuel Korhosen suomentamassa artikkelissa.

Paavinvalta ja helluntailaisuus

The Papacy's Exploitation of Pentecostalism

Kirjoittajasta:

Richard Bennett on kotoisin Irlannista. Varhaisina vuosinaan hän kävi Jesuiittain koulua ja sai kahdeksan vuotta teologista opetusta ja valmistusta pappeteen dominikaanisessa järjestössä. Hän päätti koulutuksensa Angelicum -yliopistossa Roomassa vuonna 1964. Hän vietti 21 vuotta roomalaiskatolisena seurakuntapappina Trinidadissa Länsi-Intiassa (Etelä-Amerikan pohjoisrannikolla. Suom. huom.) Hänellä oli siten paras mahdollinen akateeminen koulutus roomalaiskatolisissa asioissa ynnä 21 vuoden kokemus seurakuntapappina soveltamassa roomalaiskatolisia opetuksia arkielämäänsä. Onnettomuuden jälkeen vuonna 1972, jossa hän melkein menetti henkensä, hän alkoi vakavasti tutkia Raamattua. Vertailtuaan 14 vuotta roomalaiskatolisuutta ja raamatullista totuutta hän vakuuttui evankeliumin sanomasta. Vuonna 1985 hän näki, että vanhurskautus ei ole olla sisäisesti hurskas, vaan olla Kristuksen hyväksymä. Silloin hän pelastui yksin Jumalan armosta ja virallisesti jätti roomalaiskatolisen kirkon ja sen pappouden. Hän on perustanut evankelioivan palvelutyöjärjestön nimeltä Berean Beacon.

Verkkosivusto: www.bereanbeacon.org

Hyvä ystävä, paavinvalta etsii alati keinoja toteuttaa ekumeenista ohjelmaansa. Sen päämäärä on vetää kaikki evankeliset *roomalaiskatolisen kirkon laumaan*. *Vatikaani II kirkolliskokous* julkisti virallisesti tämän päämäärän asiakirjoissaan 1960-luvun puolivälissä. Paavinvallan probleema oli kuitenkin, kuinka löytää sisäänmenoväyliä evankelikaalisiin piireihin alkaakseen toteuttaa uutta ekumeenista politiikkaansa. Vuonna 1967 tapahtui tärkeä tapaus muutamien *Duquesne'n yliopiston* (Pittsburgh, Pennsylvania, USA) roomalaiskatolisten opiskelijoiden keskuudessa, kun he osallistuivat erääseen retriittiin. Muutamat professoreista nimesivät tuo tapahtuman "kasteeksi Pyhässä Hengessä." Uutiset sellaisesta "Jumalan liikkeestä" levisivät nopeasti *Notre Dame'n yliopistoon* (toinen yksityinen roomalaiskatolinen yliopisto) läheisessä Indiana'ssa. Cardinal Suenens lähetettiin

paavinvallan toimesta arvioimaan nopeasti kasvavaa liikettä. Kardinaalin suojelemaan raportin myötä paavinvallalla oli nyt tärkeä sisäänmenoväylä evankelikaalisiin piireihin, ja he hyödynsivät sitä.

Tämä artikkeli dokumentoi sen pahan voiman, joka on paavinvallan nykyajan helluntailiikkeen evankelikaaleihin kohdistuvan työn takana, varsinkin italialaisten keskuudessa. Se osoittaa myös, että se, mitä Rooma tarkoittaa "kasteella Pyhässä Hengessä," on täysin eri asia, kuin mitä Raamattu ja evankelikaaliset helluntailaiset tarkoittavat tuolla samalla käsitteellä. Tosiasioihin perustuva tieto voimasta roomalaiskatolisten kokemusten takana osoittaa sen ansan, joka on kätketty roomalaiskatoliseen evankelikaalisiin helluntailaisiin kohdistuvaan työhön. Pyydän sinua lähettämään tätä artikkelia edelleen niin paljon kuin voit - saatavana pdf- ja html-tiedostona sekä e-book-artikkelina osoitteessa: www.cwm.org.au.

Nykyinen helluntailainen liike nousi 19. vuosisadan lopun pyhyysliikkeestä. Osana tuota liikettä Charles Parham'in *Bethel-raamattukoulussa* Kansas'in Topeka'ssa tammikuun 1. päivänä 1901 tuli esiin jotakin sellaista, jota kutsuttiin "kasteeksi Hengessä". Vuonna 1906 samanlaisia tapauksia alkoi esiintyä Los Angeles'in *Azusa-kadun lähetyksessä*. Helluntailiike herätti suurta innostusta niissä, jotka väittivät, että Jumala toimi merkeissä ja ihmeissä, joita tapahtui näissä kokouksissa. Kun uutiset näistä tapahtumista levisivät, niin niihin liittyvä innostus veti lisääntyvästi ihmisiä vakiintuneista kirkkokunnista liittymään niihin, jotka halusivat "kastetta Hengessä" ja liikkeeseen liittyviä merkkejä ja ihmeitä.

Lähes samaan aikaan paavi Leo XIII julkaisi kiertokirjeen [1] Pyhästä Hengestä. Tarkoitus oli omistaa hänen paavillinen työnsä Pyhälle Hengelle, "että Hän [Pyhä Henki] voisi tuoda sen kypsytyksen ja täyden hedelmään." [2] Kiertokirjeessään paavi sanoi, että hänen hallintonsa kaksi tärkeintä pyrkimystä olivat olleet... ensiksikin kohti kristillisen elämän periaatteiden ennallistamista siviili- ja kotiyhteisössä... ja toiseksi edistää niiden jälleenyhdistämistä, jotka olivat langenneet pois katolisesta kirkosta, joko harhaopin, tai riidan vuoksi, koska se epäilemättä on Kristuksen tahto, että kaikkien pitäisi yhdistyä yhdeksi laumaksi yhden paimenen alaisuuteen. [3]

Siten jo vuonna 1897 paavi Leo XIII oli julistanut virallisesti sen ekumeenisen ohjelman, joka oli jonkin sellaisen taustalla, josta tulisi vuosien 1963-1965 *Vatikaani II kirkolliskokouksen* politiikka. Paavi Leon päätös oli:

Me säädämme ja käskemme, että kautta koko katolisen kirkon tänä vuonna ja jokaisena sitä seuraavana vuonna Novena'n [4] pitää tapahtua ennen helluntai-sunnuntaita (Whit-Sunday, seitsemäs pääsiäisen jälkeinen sunnuntai, kun kristityt juhliivat Pyhän Hengen lähettämistä Kristuksen ensimmäisille seuraajille) kaikissa seurakunnan kirkoissa... että asianmukaisesti rukoillaan tarkoituksemme puolesta. [5]

Siten paavin kiertokirjeen pääsisältö oli hänen säädöksensä, että jokavuotinen sarja novena-rukouksia tuli lukea yhdeksän päivän ajan peräjälkeen kaikissa katolisissa kirkoissa.

Näiden

novena-rukousten tarkoitus oli rukoilla Mariaa, että Pyhä Henki yhdistäisi kristikunnan roomalaiskatolisen kirkon alaisuuteen **uudessa Hänen voimansa vuodatuksessa**. Tästä syystä kiertokirje päättyi seuraavaan kutsuun:

Yhdistäkää siis, kunnioitettavat veljet, rukouksenne meidän rukouksiimme ja teidän kehotuksestanne myös kaikki kristityt lisätkööt omat rukouksensa vedoten Siunatun Marian väkevään ja alati kelvolliseen esirukoukseen.... [6]

Kutsuessaan muka Pyhää Henkeä yhdistämään koko kristikunnan roomalaiskatolisen kirkon alaisuuteen paavi itseasiassa käski roomalaiskatolisia vetoamaan novena-rukousten kautta siihen yhteen, jota he kutsuvat *Taivaan Kuningattareksi*, saavuttaakseen ekumeenisen ohjelmansa menestyksen. [7]

Vatikaanin 20. vuosisadan ekumeeninen ohjelma

Paavi Leo XIII:n vuoden 1897 ekumeeninen ohjelma oli virallisesti ja täydellisemmin säädetty vuoden 1964 *Vatikaanin II kirkolliskokouksen* asiakirjoissa.[8] Tuolloin paavinvallan ohjelman toteuttaminen merkitsi välttämättömien sisäänmenoväylien löytämistä evankelikaaliseen maailmaan. Tärkeä sellainen esittäytyi pian.

Vuonna 1967 kaksi vuotta *Vatikaani II kirkolliskokouksen* päättymisen jälkeen tuli esiin tapaus *Duquesne'n yliopistossa* Pittsburgh'issa USA:n Pensylwania'ssa käynnistäen väitteet helluntailaisista tapahtumista roomalaiskatolisessa kirkossa. Nämä väitetyt Duquesne'n "kasteet Pyhässä Hengessä" aiheuttivat suurta liikehdintää roomalaiskatolisissa piireissä. Utinen tuosta tapauksesta levisi nopeasti opiskelijoille ja professoreille *Notre Dame'n yliopistossa* South Bend'issa USA:n Indiana'ssa,[9] jossa samankaltaisia väitetyjä henkivoimaisia tapauksia tuli esiin nopeassa tahdissa. Silloin Vatikaani lähetti kardinaali Leon Suenens'in Yhdysvaltoihin tutkimaan liikettä. Kardinaali hyväksyi sen ja kannatti innokkaasti *Yhdysvaltain uudistusliikettä (U.S. Renewal Movement)*, kuten sitä kutsuttiin. *Katolisen uudistusliikkeen (Catholic Renewal Movement)* tuleminen myötä paavinvalta huomasi löytäneensä tärkeän sisäänmenoväylän, jolla toteuttaa ekumeenista ohjelmaansa kasvavan ei-katolisten ryhmän keskuudessa. Näiden ei-katolisten ryhmien organisaatio ja infrastruktuuri ei ollut mitään verrattuna paavinvaltaan. Siten paavinvalta katsoi, että helluntailaisia voitaisiin helposti käyttää kommunikaatiokanavana tekemään roomalaiskatolinen kirkko hyväksyttävämmäksi evankelikaaleille yleensä.

Henkivoimaiset tapahtumat Duquesne'n ja Notre Dame'n yliopistoissa olivat ilmeisesti sellaisten tapahtumien alku monissa maissa kaikkialla maailmassa. Eri paavit vahvistivat liikkeen aitouden, kuten esim. vuonna 1975, kun paavi Paavali VI tervehti 10 000 roomalaiskatolista 9. *Kansainvälisessä Uudistuskonferenssissa (International Renewal Conference)*, sanoen:

Roomalaiskatolinen kirkko ja maailma tarvitsevat enemmän kuin koskaan, että 'helluntain ihmeen pitäisi jatkua historiassa'...Kuinka tämä 'hengellinen uudistus' ei voisi olla 'hyvä onni' kirkolle ja maailmalle?

Ja kohta paaviksi tultuaan Johannes Paavali II julisti:

Olen vakuuttunut, että tämä liike on Hengen toiminnan merkki... hyvin tärkeä osatekijä kirkon kokonaisuudistuksessa.[10]

Myöhemmin vuonna 1984 hän sanoi:

Johtuen Hengestä kirkko säilyttää jatkuvan nuorekkaan elinvoiman ja Karismaattinen Uudistus (*Charismatic Renewal*) on tänä päivänä tämän elinvoiman kaunis ilmaus, rohkea ilmoitus siitä, mitä 'Henki sanoo seurakunnille' (Ilm. 2:7), kun lähestymme toisen vuosituhannen loppua." [11]

Katolisen karismaattisen uudistuskokemuksen analyysi

Vuoden 1967 Duquesne'n tapahtumista on ensi käden kuvaus roomalaiskatolisen Patti Gallagher Mansfield'in antamana hänen kirjassaan, *As By A New Pentecost (Kuin uutena helluntaina)*. [12] Kirja on ainutlaatuinen, koska sitä suosittelevat kardinaali Leon Suenens esipuheessa ja roomalaiskatolinen piispa Sam Jacobs epilogissa. Neiti Mansfield, kuten toisetkin kirjassa, osallistui helmikuisen viikonlopun toimintoihin Duquesne'ssa. Hän kuvailee siinä yksityiskohtaisesti, mitä tapahtui ja mikä osanottajien käsitys oli tapahtumien tarkoituksesta. Hän myös kuvailee monia paavilaisuuden peruserinteitä ja ottaa mukaan 17 karismaattisen roomalaiskatolisen todistukset. Omasta kokemuksestaan hän kertoo:

Ennen jokaista esitystä me lauloimme "*Veni Creator Spiritus*" englanniksi käyttäen gregoriaanista melodiaa. Eräs professoreistamme kertoi meille...että, se oli rukous. Hän tahtoi

meidän laulavan sen toistuvasti kutsuna Pyhälle Hengelle. Oli ikäänkuin olisimme sanoneet: "Aiomme jatkaa rukousta, kunnes Pyhä Henki tulee."

Perjantai-iltana kappelissa toinen tiedekunnan neuvonantajamme kohotti Neitsyt Marian patsasta, joka kuvasi häntä kädet kohotettuina rukouksessa.... kun tuona viikonloppuna koimme Pyhän Hengen suvereenia toimintaa, niin Jumalan suunnitelmassa oli välttämätöntä Marian olla 'meidän kanssamme' selkeällä tavalla. Kirkon Isät kutsuvat Mariaa 'Pyhän Hengen puoliseksi.' Kuinka hän ei olisi läsnä, kun Pyhä Henki toimii? Marian mietiskelyn jälkeen koin ensimmäisen yhteisöllisen katumuspalveluni (Penance Service) ja olin aika liikutettu...(s. 35).

Myöhemmin odotukset korkealla kirjoitin paperiarkille: 'MINÄ HALUAN IHMEEN!' ja kiinnitin sen kaikkien nähtäväksi. En tiennyt tarkalleen, mikä ihme olisi; halusin vain Jumalan toimivan voimalla (s. 38).

Neiti Mansfield siis todistaa olleensa paneutunut roomalaiskatoliseen uskonnolliseen rituaaliin ja etsineensä näyttöä hengellisestä voimasta. Kuitenkin ilman ensisijaisesti totuuden etsimistä, nimittäin Raamatun totuuden, ei ole mahdollista erottaa halutun hengellisen voiman näytön lähdeä. Neiti Mansfield'in todistus osoittaa juuri tämän:

Saapuessani kappeliin näin muutamia ihmisiä istumassa lattialla rukoilemassa... Olin aina uskonut uskon lahjan kautta, että Jeesus on todella läsnä siunatussa sakramentissa, mutta en koskaan ennen ollut kokenut Hänen kirkkauttaan... Kun polvistuin siellä ensimmäistä kertaa elämässäni Herran Jeesuksen Kristuksen edessä siunatussa sakramentissa, niin rukoilin jotakin sellaista, jota kutsuisin '**ehdottoman antautumisen rukoukseksi**.'... Rukoillessani tuota rukousta olin polvillani alttarin edessä. Seuraavassa hetkessä löysin itseni makaamassa pitkälläni kasvot lattiassa öylättikaapin (tabernacle) edessä. Kukaan ei pannut käsiään päälleni. En koskaan ennen ollut nähnyt tapahtuvan sellaista.... (s. 39).

Neiti Mansfield oli kumartunut epäjumalan eteen ja rukoillut "ehdottoman antautumisen rukouksen." Hän luuli vilpittömästi antautuvansa Herralle Jeesukselle Kristukselle, jonka hän luulee olevan ehtoollisleivässä. Kuitenkin se sanoma, mistä hänen kirjansa selvästi todistaa, on, että hän antautui vieraalle hengelle, joka vastasi osoittamalla voimansa laittamalla hänet pitkälleen ehtoollisleivän eteen, jota hän palvoi Jumalana. Tästä kokemuksesta hän sanoo:

Vaikka halusin vain viipyä ja paistatella Herran läsnäolossa, tiesin, että minun täytyi jakaa tämä kokemus toisten kanssa. Kuten apostolit helluntain jälkeen, halusin 'julistaa Hänen ihmeellisiä tekojaan,' todistaa elävästä Jumalasta... yksi professoreista tuli kappeliin ja sanoi: 'Mitähän piispa sanoo, kun huomaa, että kaikki nämä lapset on kastettu Pyhässä Hengessä.'[13]

Hedelmät, kun halutaan totuuden etsimisen asemesta nähdä voimaa.

Neiti Mansfield sanoo, että hän "halusi 'julistaa Hänen ihmeellisiä tekojaan,' todistaa elävästä Jumalasta." Tosiasiassa hän kuitenkin teki täsmälleen päinvastoin. Vaikka hän kyllä antaa historiallisesti arvokkaan ensikäden selostuksen Duquesne'n viikonlopusta, niin kirja yksinkertaisesti opettaa perinteistä roomalaiskatolista oppia. Se opettaa esimekiksi, että Herra Jeesus Kristus on ehtoollisleivässä, mikä on karkeaa idolatria. Kuinka sellainen idolatria sopii yhteen hänen halunsa kanssa "julistaa Hänen ihmeellisiä tekojaan?" Kuinka sitten yksi professoreista osasi päätellä, että tapahtuma koskien hänen makaamistaan ehtoollisleivän edessä, on katsottava olevan "kaste Pyhässä Hengessä?" Se, mikä tässä kaikessa puuttuu, on "*totuuden rakkaus*" ja halu siihen hinnalla millä tahansa - mikä tässä tapauksessa merkitsisi luopumista luopiosta roomalaiskatolisesta kirkosta väärine evankeliumeineen ja epäraamatullisine oppeineen.

Sensijaan neiti Mansfield sanoo:

Välittömästi viikonlopun jälkeen Fran sanoi minulle, ettei pitänyt 'koko operaatiosta' ja pelkäsi, että olimme jättämässä kirkon. Päinvastoin. Tunsin, että olin löytämässä kirkon ihanalla uudella tavalla. Yksi ensimmäisistä asioista, jonka tein tuon viikonlopun jälkeen, oli, että otin Vatikaani II:n asiakirjat ja etsin jokaisen viittauksen 'Pyhään Henkeen,' 'armolahjoihin' ja 'hengellisiin lahjoihin.' Niin voimakas kuin kokemukseni Pyhästä Hengestä olikin, jos kirkko sanoo minulle, että se ei ole aitoa, niin ennemmin hylkään oman kokemukseni, kuin koskaan jätän katolisen kirkon.[14]

On murheellista, että 25 vuotta myöhemmin neiti Mansfield ei vielä tiennyt, mitä hänelle tapahtui edellä kerrotussa kokemuksessa eikä hän tiennyt häneen iskeneen voiman lähdettä. Sensijaan, että olisi kääntynyt Raamatun puoleen ainoana auktoriteettinaan tämän tapahtuman tulkittamiseksi, hän kumarsi kyselemättä roomalaiskatolisen kirkon opetuksen arvovallalle. Ja paavinvalta nimeää koko surkean tapahtuman "kasteeksi Pyhässä Hengessä."

Katolinen karismaattinen toiminta vahvistettuna paavin opilla

Sen tulkinta, mitä paavinvallan suosittama kirja kuvailee "kasteena Hengessä," on hyvin kaukana siitä, mitä raamatulliset helluntalaiset uskovat olevan sellaisten tapahtumien tulkinta. Neiti Mansfield selittää:

Yleisin käsitys henkikasteesta roomalaiskatolisten keskuudessa on, että se on niiden armojen 'vapautus,' jotka on jo saatu kasteessa ja konfirmaatiossa.[15]

Sellainen "henkikasteen" tulkinta toimii mukavasti perinteisen roomalaiskatolisen opin kanssa ja on helposti hyväksytty sellaisena neiti Mansfield'in ja muiden roomalaiskatolisten mukaan, joiden todistukset ovat kirjassa.

Toinen tärkeä roomalaiskatolinen opetus Duquesne'n viikonlopun selostuksesta kuuluu kategoriaan: "Maria, Pyhän Hengen puoliso." Tämä kirjan osio toteaa:

Marialla on jatkuva rooli kaikkien Jumalan lasten Äitinä, Kirkon Äitinä. Ja hänen hengellinen äitiytensä liittyy läheisesti Pyhän Hengen työhön....Kun uskomme itsemme Marian sydämelle, niin hän johtaa meitä uskollisesti Jeesuksen, Poikansa, sydämelle. [16]

Jeesus itse yhdessä Isän ja Pyhän Hengen kanssa ovat pohjimmiltaan yksi Jumala, persoonien kolminaisuus yhdessä luonnossa. Jumalan luonto on täysin erillinen kaikista Hänen luomistaan persoonista ja asioista. Siten opetus, että Marian persoonalla on intiimi suhde Pyhään Henkeen Hänen puolisonaan, on täyttä rienausta. Se on Saatanan pyhäinhäväistyksellinen petos. Samalla kun Raamattu sanoo: "... itse saatana tekeytyy valkeuden enkeliksi," (2. Kor. 11:14) on silti järkyttävää nähdä *Pimeyden Ruhtinaan*, sen, joka on valolle kaikkein vierain, väärinkäyttävän Mariaa, kunnes hän saa tämän näyttämään Pyhä Hengen kanssa naimisissa olevalta jumalattarelta. Itseasiassa kirja tuo ilmi jotakin sellaista, jota Raamattu kutsuu " *toiseksi hengeksi*," [17] hengeksi, joka on täysin vastaan Jumalaa ja Pyhää Henkeä, joka johtaa kadotettuja syntisiä Herran Jeesuksen luokse; se on "toinen henki," joka johtaa sieluja helvettiin.

Se on se sama demoninen petos, joka nähdään Marian virallisessa paavillisessa ihailussa "Kokonaan Pyhä (the All Holy One)" ja ehtoollisleivän palvonnassa "palvonnalla, joka sopii tosi Jumalalle." [18] Nämä tosiasiat todella osoittavat, että demoninen henki välittää nämä uuspakanalliset opit. Tässä asetelmassa tosi uskoville kuuluu neuvo:

Olkaa raittiit, valvokaa. Teidän vastustajanne, perkele, käy ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, etsien, kenen hän saisi niellä. - 1.Piet. 5:8

Saatana on pääpöytä ja paavin vallan ekumeeninen juoni käyttää helluntailaisuutta ajoneuvona laajempaan evankelikaaliseen leiriin on uhkaavan paha ja vielä, mikä murheellista, on ollut hyvin onnistunut.

Katolisen karismaattisen liikkeen hyväksyminen

Aina 1960-luvun lopulta saakka katolinen uudistusliike esitettiin liikkeenä, joka ulkopuolelta näytti kuin evankelikaalishelluntailaisilta hengellisiltä voimatapahtumilta. Roomalaiskatolisen kirkon auktoriteettien käyttämä sanonta, "kaste Pyhässä Hengessä," oli lainattu suoraan evankelikaalishelluntailaisilta. Roomalaiskatolinen kirkko edisti kuitenkin noiden samojen tapahtumien tulkintaa hyvin erilaisella sanomalla, kuin se, jota sama sanonta kuljetti evankelikaalishelluntailaisissa piireissä. Roomalaiskatolinen paavi, kardinaalit ja piispat, jotka ennen Vatikaani II:ta ylimielisesti halveksivat evankelikaalisia kerettiläisinä, puhuivat kirkolliskokouksen jälkeen heistä pehmeästi. Evankelikaalisia ei enää kutsuttu "kerettiläisiksi," vaan enemmän "eronneiksi veljiksi." Lisäksi Vatikaani II:n jälkeen roomalaiskatolisten sallittiin mennä evankelikaalisille raamattutunneille, seurakuntiin ja erilaisiin tapahtumiin. Useimmilla näistä ihmisistä ei ollut muuta ymmärrystä, kuin mitä roomalaiskatolinen kirkko oli heille opettanut. Sen seurauksena monet roomalaiskatoliset, jotka kärsivät kuolleiden uskonnollisten rituaalien alla, olivat innokkaita osallistumaan liikkeeseen, joka näytti olevan Jumalasta, kokoontumisten kautta, joita pidettiin roomalaiskatolisen kirkon valtuuttamien paikkojen ulkopuolella.

Herra Helluntaina tunnettu David du Plessis oli avainhahmo katolisen karismaattisen uudistuksen ekumenisoinnissa. Hän näytteli johtavaa roolia ekumeenisten yhteyksien kehittämisessä roomalaiskatolisen kirkon kanssa. Dennis Bennett, USA:n episkopaalisen kirkon pappi,[19] oli johtava kannattaja karismaattiselle uudistukselle episkopaalisessa kirkossa ja myös niiden roomalaiskatolisten hyväksymiselle, joiden uskottiin "täytyneen Hengellä." Liikkeellä oli suuri vaikutus Kenneth Hagin'in, Kenneth Copeland'in, Charles Capps'in ym. propagoimien positiivisen tunnustamisen opetusten kautta. Lisää karismaatikkoja pintaui 1980- ja 1990-luvuilla. Roomalaiskatolisen kirkon ulkopuolella Latter Rain -liike todellakin näki itsensä paluuna kristillisen seurakunnan alkuaikojen "täyteen evankeliumiin."

Se, mitä opetettiin, oli kuitenkin valhe, että ihminen voisi käytännössä tulla Jumalaksi. Raamattu sanoo: "*Sillä yksi on Jumala, yksi myös välimies Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus.*"[20] Se tarkoittaa, ettei ole sellaista ihmistä, joka voisi pyrkiä tasavertaisuuteen Jumalan kanssa. Kaikesta huolimatta hurskaat kokemukset, jotka näyttivät ja tuntuivat niin salaperäisen hengellisiltä, olivat kuin varomattomien ja epäraamatullisten päälle heitetty verkko. Tässä tunteiden skenaarissa paavillinen ekumeeninen aloite oli varsin onnistunut muutamien uskonsanan (Word of Faith) johtajien kanssa, joiden joukossa olivat Paul Crouch, David Mainse, John Arnott, C. Peter Wagner, Kenneth Hagin, Kenneth Copeland ja Benny Hinn.

Paavin ekumeeninen osallistuminen todistettu

Esimerkki helluntailaisen johtajan kädenojennuksesta roomalaiskatoliselle kirkolle tapahtui toukokuun 25. päivänä 2011. Ruotsalaisessa sanomalehdessä, *Dagen*, oli etusivun juttu otsikolla *Pelle, helluntai ja paavi*, jota seurasi tämä raportti:

Ruotsin helluntaiseurakuntien johtaja oli yksi valituista kättelemään paavia helluntailaisen valtuuskunnan tutkimusretkellä Roomaan ja Vatikaaniin yhdessä Ruotsin katolisen kirkon valtuuskunnan kanssa. Vierailu oli osa näiden kahden kirkon välistä dialogia, joka käynnistyi vuonna 2003. Audienssin aikana, joka kokosi jopa 50 000 henkeä, paavi puhui rukouksesta ja lähetti erikoisen tervehdysten Ruotsille; ele, joka ilmentää katolisen kirkon korkeimman johtajan kiinnostusta ekumeeniseen prosessiin Ruotsissa.

Myös Uskonsanan (Word of Faith) johtajat helluntailikkeessä suosittelivat jatkuvasti roomalaiskatolista kirkkoa. TBN (*Trinity Broadcasting Network*) on yksi voimakkaimmista ja kokoaikaisimmista TV-palveluista USA:ssa. Se mainostaa lähes yksinomaan *Uskonsanan (Word of Faith)* helluntailaisia johtajia. Paul Crouch, TBN:n johtaja, on vuosien ajan ollut tiiviissä yhteydessä paavinvallan kanssa. Hänen verkkosivustoltaan löytyy seuraavanlaisia ilmoituksia:

Paavi kunnioittaa TBN:n ohjelman, *The Word in the World*, Isä Michael Manning'ia [21] ja juhlii pääsiäistä Mel Gibson'in elokuvan, *The Passion of the Christ*, ensiesityksellä.[22]

Hänen verkkosivustonsa sanoo nimenomaan, että sen ohjelmat vetoavat niihin, jotka ovat roomalaiskatolisessa kirkossa.[23] Itseasiassa TBN edistää roomalaiskatolista oppia ja tarjoaa myyntiin laajan valikoiman roomalaiskatolisia kirjoja sekä muuta materiaalia [24]. Edelleen Kanadassa radikaali helluntailainen David Mainse toivottaa roomalaiskatoliset tervetulleiksi TV-ohjelmassaan, *100 Huntley Street*. Myös *Toronton lentokenttäseurakunnan (Toronto Airport Christian Fellowship)* John Arnott kertoi kannattajilleen, että videoita *Toronton Siunauksen* kokouksista on viety Vatikaanille.[25]. Lisäksi C. Peter Wagner, joka on julistautunut Uuden Apostolisen Seurakunnan (*New Apostolic Church*) perustajaksi, on avainhahmo *Uskonsanan* piireissä. Yhteen aikaan hän oli Vineyard'in perustajan, John Wimber'in, läheinen työtoveri. Wagner ja Wimber loivat kurssin nimeltä, *Signs and Wonders and Church Growth (Merkit ja ihmeet ja seurakuntakasvu)*, joka on vaikuttanut seurakuntiin kaikkialla maailmassa. Wagner suositteli katolista uudistusliikettä, kun kirjoitti:

Perinteisesti evankeliumin sanoma Latinalaisessa Amerikassa on vedonnut työtätekevään luokkaan. Mutta on alkanut tapahtua muutosta ja monet keski- ja yläluokan ihmiset ovat nyt avaamassa sydämensä Jeesukselle Kristukselle. Jonkin verran tästä tapahtuu katolisen uudistusliikkeen kautta.[26]

Wagner ei tee eroa roomalaiskatolisen karismaattisen liikkeen väärän evankeliumin ja aidon raamatullisen evankeliumin välillä.

Toinen helluntailainen, Benny Hinn, on tunnettu *Uskonsanan* johtaja. *Christianity Today* -lehdessä hän korosti roomalaiskatolista mielentilaansa sanoen:

Kasvatukseni oli tietysti katolinen ja kävin katolista koulua Jaffa'ssa Israelissa. Joten mentaliteettini on pohjimmiltaan katolinen. Kun uudestisyntyin olin tavoiltani katolinen. Käsityksissäni ja käytöksessäni olin hyvin katolinen.[27]

Paavillisia vaikeuksia nousee esiin katolisessa ekumeenisessa työssä

Vuonna 1967 paavinvalta alkoi toteuttaa ekumeenista ohjelmaansa *katolisen uudistusliikkeen kautta*; ekumeniaan evankelikaalien kanssa sisältyi kuitenkin omat ongelmansa. Alkuvuosina joukko uudistuksen *katolisia karismaattisia* hyväksyivät evankelikaalisen opetuksen Raamatun ylivallasta kristillisen uskon ja käytännön ainoana lähteenä. Tämän panivat merkille jotkut entiset roomalaiskatoliset papit, mukaanlukien tämän kirjoittaja. Bob Bush, myös entinen roomalaiskatolinen pappi, kirjoittaa todistuksessaan:

Oli elokuu vuonna 1970, kun Jumalan armo todella kosketti minua. Aloin työskennellä karismaattisessa liikkeessä, joka oli tuore liike katolisessa kirkossa. Vaikka Roomasta tuli kaikelaisia säädöksiä ja dogmeja, niin alussa liike pyrki siihen, että oli vain yksi käsikirja, Raamattu... Me painotimme Jumalan ylistämistä, palvomista ja kirkastamista.[28]

Tuohon aikaan pappeina emme täysin ymmärtäneet, että tämä kanta suoraan haastoi roomalaiskatolisen kirkon totuuden pohjalta. Paavin Rooman kanta on, että:

Kirkko ei johda varmuuttaan koskien kaikkia ilmoitettuja totuuksia yksin Pyhistä Kirjoituksista. Sekä Raamattu, että perinne täytyy hyväksyä ja kunnioittaa niitä yhtäläisillä hartauden ja kunnioituksen tunteilla.[29]

Siten aika pian paavinvalta määräsi tiukan oppinsa, että:

Pyhä perinne ja Pyhä Raamattu ovat siis läheisesti sidottu yhteen ja kommunikoivat keskenään.[30]

Siten vaikka muutamilla roomalaiskatolisilla karismaatikoilla oli alkuvuosina oikea raamatullinen kanta, niin useimmilla ei ollut. Paavinvalta puolusti voimakkaasti perinteitään ja niitä meistä, jotka olimme pappeja ja johtajia uudistuksessa, käskettiin pysymään uskollisina kirkolle ja välttämään altistumista ei-katolisille opettajille ja evankelistoille. Siitä huolimatta muutamit meistä, jotka olivat palavia roomalaiskatolisia karismaatikkoja, huomasivat, että roomalaiskatolisen kirkon opetukset olivat epäraamatullisia, kun meillä oli tilaisuus kuulla evankelikaalisten helluntailaisten opetuksia.[31]. Vaikka tiedostimme, että opissa helluntailaisuuden sisällä oli joitakin vaikeuksia [32], niin Herran totuuden ja armon avulla jokainen meistä tuli raamatulliseen uskoon ja vaikka muutamit meistä ovat menneet Herran luokse, niin useimmat meistä ovat tänä päivänä elossa iloiten pelastuksessamme.

Epäonnistuneita yrityksiä lopettaa roomalaiskatolinen eksodus

Paavinvalta on yrittänyt erilaisin keinoin kumota tämän eksoduksen ulos Rooman kirkosta. Kahdeksantoista vuotta sitten Vatikaani esimerkiksi perusti *kansainvälisen katolisen karismaattisen uudistuksen (International Catholic Charismatic Renewal)*. Sen verkkosivusto sanoo siitä:

Syyskuun 14. päivä on virstanpylväs *katolisen karismaattisen uudistuksen (Catholic Charismatic Renewal = CCR)* elämälle maailmassa. Kahdeksantoista vuotta sitten paavillinen neuvosto Pyhän Istuimen maallikoille sääsi, että ICCRS (*International Catholic Charismatic Renewal Service = Kansainvälisen katolisen karismaattisen uudistuksen palvelu*) on tunnustettava elimenä, joka edistää CCR:ää.[33]

Vaikka tämän laitoksen oletetaan olevan karismaattisten asioiden ja Vatikaanin välinen yhteyskanava niin tosiasiaassa se on vain yksi lisätaso diktatuurista paavinvaltaa. Se on äänioikeudeton liike, jolla ei ole mitään merkittävää vaikutusta katolisen kirkon hierarkisessa systeemissä. Sen seurauksena jotkut katoliset karismaatikot ovat alkamassa herätä.

Johtopäätös

Jokaisen ihmisen suurin ongelma on, että hän on "kuollut rikoksiinsa ja synteihinsä" (Ef. 2:1). Tästä syystä meidän täytyy olla oikeassa asemassa Jumalan edessä Hänen määräämillään ehdoilla. Meillä on mittasuhteiltaan ääretön hengellinen velka, jota emme kykene maksamaan. Evankeliumi, hyvä uutinen, on kuitenkin, että Hänen armonsa kautta me voimme kääntyä Hänen puoleensa yksin uskossa saadaksemme pelastuksen, jonka Hän yksin antaa Pyhän Hengen vakuutuksella perustuen Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen Hänen omalle kansalleen ja uskoa yksin Häneen. Kuten Raamattu sanoo:

Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi. - Ef. 2:8-9.

Siksi katolisten karismaattisten ja kaikkien muidenkin on tunnustettava, että paavinvallan sakramenttisysteemi on "toinen evankeliumi," joka ei lainkaan ole evankeliumi. Sensijaan ihmisellä täytyy olla henkilökohtainen usko Herraan Jeesukseen Kristukseen. Tämä usko annetaan hänelle yksin Jumalan armosta. Joten vaikka paavinvalta on yrittänyt hyväksikäyttää helluntailaisuutta, se on monessa tapauksessa kostautunut. Melkoinen määrä roomalaiskatolisia, jotka ovat havahtuneet

joihinkin raamatullisiin asioihin ja kohdanneet aitoja kristittyjä, ovat rukoilleet ja etsineet Herraa ja tulleet Hänen tykönsä—armosta ja yksin uskon kautta.

Viitteet:

- [1] Encyclical, encyclic - a letter from the Pope to the Roman Catholic clergy on matters of doctrine or other concerns of the Church, often meant to be read from the pulpit. - <http://cetf.co/xhBtsD>
- [2] <http://cetf.co/xgwhf> 9/21/11
- [3] Ibid
- [4] Novenas are very popular with [Roman] Catholics. The word is derived from the Latin word 'novem' for nine. They are a series of rote prayers given by the Papacy to be recited for nine days straight or nine hours straight. For example, one authorized by the Vatican is the following, "Oh Star of the Sea, help me and show me herein you are my mother. Oh Holy Mary, Mother of God, Queen of Heaven and Earth, I humbly beseech you from the bottom of my heart to succour me this necessity." <http://cetf.co/wvMaEh> cited 10/10/11
- Indulgences, that is, time off Purgatory, are also given to those who say such prayers.
- [5] Ibid., Sect. 13
- [6] Op. cit., Sect. 14
- [7] See the analysis of this invocation to the Queen of heaven in Jeremiah 7:18
- [8] Vatican Council II Document No. 32, "Unitatis Redintegratio" Para. 4. See also No. 42, "Reflections and Suggestions Concerning Ecumenical Dialogue" Sect. II, "ecumenical dialogue is not limited to an academic or purely conceptual level, but striving for a more complete communion between the Christian communities it aims at preparing the way for their unity of faith in the bosom of a Church one and visible: thus 'little by little', as the obstacles to perfect ecclesial communion are overcome, all Christians will be gathered, in a common celebration of the Eucharist, into that unity of the one and only Church which Christ bestowed on his Church from the beginning. This unity, we believe, dwells in the Catholic Church as something she can never lose."
- [9] Although *Notre Dame University* has its own designation as a city, even with its own Police force
- [10] <http://cetf.co/xjePxD> 10/1/2011
- [11] Pope John Paul II at the Fifth International Leaders' Conference, Rome, 30 April 1984
- [12] *As By A New Pentecost: The Dramatic Beginning of the Catholic Charismatic Renewal* by Patti Gallagher Mansfield (Franciscan University Press 1992)
- [13] *As By A New Pentecost* by Mansfield, pp. 40 - 41
- [14] *As By A New Pentecost* by Mansfield, p 47. Although Ms. Mansfield quotes Scripture in her book, it is clear that her ultimate authority is the Roman Catholic Church rather than the Bible. This mindset is taught in the Roman Catholic Church. See Catechism of the Roman Catholic Church (1994), Para. 168, 169, 181
- [15] *As By A New Pentecost* by Mansfield, p. 161 [16] *As By A New Pentecost* by Mansfield, p. 171
- [17] 2 Corinthians 11:4
- [18] The official Papal addressing Mary as "the All Holy One" is in the Catechism, Para. 2677. The official Papal worship of the communion bread states, "There should be no doubt in anyone's mind 'that all the faithful ought to show to this most holy sacrament the worship which is due to the true God, as has always been the custom of the Catholic Church. Nor is it to be adored any the less because it was instituted by Christ to be eaten.'" Vatican Council II Documents, No. 9, "Instruction on the Worship of the Eucharistic Mystery" Vol. I Para. 3
- [19] The Episcopal Church describes itself as being "Protestant, Yet Catholic" - <http://cetf.co/xx9Fm5>
- [20] 1 Timothy 2:5
- [21] <http://cetf.co/yt4CTR> [22] <http://cetf.co/xX8feT>
- [23] "TBN offers 24 hours of commercial-free inspirational programming that appeal to people in a wide variety of Protestant, Catholic and Messianic Jewish denominations" <http://cetf.co/yS8cAB>
- [24] The open letter to Paul Crouch at: <http://cetf.co/wZwtiY>
- [25] <http://cetf.co/ye8N3z>
- [26] C. Peter Wagner, *On the Crest of the Wave* (Ventura, CA: Regal Books, 1983) Excerpted <http://cetf.co/wWkfrD> 9/30/11
- [27] Christianity Today, September 3rd 1991
- [28] "Once a Jesuit, Now a Child of God" by Bob Bush in *Far from Rome, Near to God* First testimony
- [29] Catechism, Para 82 [30] Catechism, Para 80
- [31] See our three testimony books on our Website at: <http://www.bereanbeacon.org/books.pdf> They are, *Far from Rome, Near to God: The Testimonies of Fifty Former Catholic Priests*, *The Truth Set Us Free: Twenty*

Former Nuns Tell Their Stories. On the Wings of Grace Alone: The Testimonies of Thirty Converted Catholics
[32] Many Christians do not accept the Pentecostal "Baptism in the Spirit" and "tongues" and claimed "signs and wonders."
[33] <http://cctf.co/zf2YQu>
[34] Ephesians 2:1
[35] John 5:25
[36] John 6:45

Lähetänyt Olli-R klo [18.59](#)